

Jamsai

調香

ยอดหญิง
เขียนเครื่องหอม

2

หนังสืออ่าน

หนังสืออ่าน

ลวิจ้ววา 雨久花 เขียน
เบ็้นาคาราษ แปล

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่ใช้มอบใจไว้ด้วยกัน

ขณะที่กำลังคิดอย่างใจลอยอยู่นั้นจึงไม่ทันระวังชนเข้ากับคนผู้หนึ่งเข้า นางรีบซบงักผีเท้าทันที "ขอภัยด้วย..." เพียงแค่เงยหน้าขึ้น มุ่ห้วนซิวก็ต้องเบิกตาโตอย่างตกใจ

เขาดูราวกับเป็นต้นไม้หยกที่กำลังต้านลม ยืนตระหง่านสง่างามอยู่ตรงนั้น ชุดของเขาขาวราวหิมะปกคลุมภายใต้แสงแดดอันอบอุ่น ราวกับของล้ำค่าอันงดงามที่ทำให้ผู้คนรอบข้างดูมีดมนไว้สัสนไปทันที และเป็นเหมือนปุยมะเข็ญที่ลอยอยู่บนฟ้าคราม ทำให้มุ่ห้วนซิวรู้สึกเป็นครั้งแรกว่าตนเองในชุดเก่าขาดนี้ช่างด้อยต่ำราวกับเศษธุลี...

เขาคือหลี่จวินที่เคยได้พบกันที่เมืองมิงเจิง และกำลังมองมาที่นางด้วยรอยยิ้มอันสดใส

"แม่นางไปสบายนี่หรือ" คิดถึงตอนแรกที่เจอนางในสภาพชุดเก่าขาดแล้ว เขาจึงพูดประศดประชัน "แม่นางไปช่างมีความสามารถเสียจริง แม้จะมีเงินก้อนใหญ่ติดตัวก็ยังเปลี่ยนตนเองให้ดูย่ำแย่เช่นนี้ได้" ในใจของเขาอดครุ่นคิดไม่ได้ว่าเงินของนางเอาไปใช้ที่ไหนจนหมด

...เป็นเขาจริงๆ!

มากกว่ารัก

ยอดหญิงเซียนเครื่องหอม 2

อวี๋จิวฮวา เขียน เบป็นาศราช แปล

《調香》

Volume 02

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 雨久花 Yu Jiu Hua

Thai edition rights under license granted by 文心信息諮詢工作室

(Wenxin Counseling Studio www.wenxinchuban.com)

Thai translation copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.,

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2287-0

ภาพประกอบ 容境

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 349 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ยอดหญิงเขียนเครื่องหอม เล่ม 1 ผ่านไปแล้ว คุณผู้อ่านกำลังติดหนึบกันเลยใช่ไหมคะ ด้วยเรื่องราวของ 'มู่ห้วนฉิว' ที่ไม่ได้เป็นนักปรุงเครื่องหอมมาแต่เริ่มนั้น ทำให้เราได้เห็นการเติบโตของมู่ห้วนฉิวบนเส้นทางเครื่องหอมนี้ไปทีละขั้นทีละตอน เหมือนว่าได้ศึกษาดำรงของวิชาตระกูลเว่ยไปพร้อมๆ กับมู่ห้วนฉิวด้วย จนแทบจะมีกลิ่นหอมๆ ลอยออกมาจากหน้ากระดาษเลยทีเดียวค่ะ

มาถึงเล่ม 2 นี้ มู่ห้วนฉิวจะมีโอกาสได้เขยิบเข้าใกล้ความเป็นนักปรุงเครื่องหอมไปอีกขั้นหนึ่ง ถึงแม้โอกาสในการสอบเป็นนักปรุงเครื่องหอมระดับสามจะถูก 'อาจารย์หลิว' ก่อวณจนต้องพลาดสอบไป แต่นางก็ไม่ย่อท้อ ยังคงมุ่งมั่นที่จะศึกษาดำรง เก็บสะสมวัตถุดิบ ฝึกปรือทักษะต่างๆ อยู่เช่นเดิม กระทั่งวันหนึ่งที่นางถูก 'เหยาจิ้น' คุณหนูแห่งร้านเหยาจี้หมายหัวเข้า ชีวิตที่เคยสงบเงียบของนางก็ถึงคราวพลิกผันอีกครั้ง

เมื่อชีวิตในเมืองชั่วหยางของมู่ห้วนฉิวถึงคราวลำบาก จะออกไปจากเมืองก็เสี่ยงสิ้นชีพ คล้ายโชคชะตาจะชักนำให้นางต้องกลับไปเมืองต้าเยี่ย สถานที่ที่นางตายเมื่อชาติก่อนเสมอ มาร่วมลุ้นกันค่ะว่ามู่ห้วนฉิวจะรับมือกับเรื่องราวในครั้งนี้อย่างไร และมีอุปสรรคใดเข้ามาในชีวิตของนางบ้าง เชิญคุณผู้อ่านพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * มู่ห้วนฉิว ลูกสาวอัครเสนาบดีที่โดนโทษประหารทั้งตระกูล รูปโฉมงดงาม นิสัยเอาแต่ใจ ผ่านชีวิตมาแล้วหนึ่งชาติ จึงสุขุม รอบคอบ มีเหตุผล
- * เจ้าแม่เนี่ยหลิน เป็นภรรยาของเจ้าแม่ร้านหลินจี้ มีหน้าที่คุมร้าน นิสัยช่างประจบประชันเหน็บแนม หน้าเลือด
- * อาจารย์หลิว นักปรุ้งเครื่องหอมของร้านรูปหลินจี้ นิสัยขี้ระแวง ขึ้นชื่อเรื่องปากร้ายใจดำ
- * ซานนี่เออร์ นักปรุ้งเครื่องหอมของร้านรูปเหยาจี้ เอื้อเฟื้อมีน้ำใจ ช่วยเหลือมู่ห้วนฉิวทุกอย่าง
- * แม่ลั่วจื่อ ภรรยาของหลี่เหล้าอัน เป็นแม่บ้าน รักมู่ห้วนฉิว เหมือนลูกสาวคนหนึ่ง
- * หลี่จวิน คุณชายใหญ่ตระกูลหลี่ ผู้นำสี่ยอดตระกูลแห่งแคว้นต้าโจว และยังเป็นผู้นำในกิจการปรุ้งเครื่องหอม สนใจในตัวมู่ห้วนฉิว
- * เหยาจิ้น คุณหนูร้านเหยาจี้ มีพรสวรรค์เกี่ยวกับการแยกกลิ่น นิสัยเอาแต่ใจ เจ้าอารมณ์ หลงรักหลี่จวิน
- * กู่ฉิน นักปรุ้งเครื่องหอมระดับเลิศเพียงคนเดียวแห่งแคว้นต้าโจว ทำทุกอย่างได้เพื่อผลประโยชน์ของตนเอง ฉลาดมากเหลือ

สำนักพิมพ์ใจ๋มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

24

"อา...อาจารย์...กลับมาแล้วหรือ" มู่ห้วนฉิวบังคับตนเองพลางถามด้วยอาการสงบนิ่ง

"พูดมา..." อาจารย์หลิวถลิ่งตามองมู่ห้วนฉิว "เจ้าเต็มอะไรลงไปในเรื่องนี้!"

"ข้า..." ลังเลครู่หนึ่งมู่ห้วนฉิวก็ส่ายหน้าอย่างแรง "ข้าก็ทำตามที่อาจารย์สั่งไว้นะเจ้าคะ" นางตัดสินใจอย่างแน่วแน่ ต่อให้ตีนางจนตาย ก็จะไม่ยอมรับว่าเรื่องนี้ถูกนางเบี่ยงนสูตรเป็นอันขาด

"...ไม่เชื่อท่านก็ถามเถ่าแก่เนี่ยหลินลิเจ้าคะ นางเห็นข้าทำกับตาตนเอง"

"เป็นไปได้อย่างไร" อาจารย์หลิวตกระลิ่ง

หากเรื่องสำเร็จเกิดหักงายแตกงายหรือว่ามีกลิ่นอ่อนเกินไป ก็เป็นเพราะมู่ห้วนฉิวงวดแบ่งไม่เสมอกัน ไม่ก็เติมน้ำมากเกินไป แต่เรื่องนี้

กลับเหนียวแน่นและมีความยืดหยุ่น ถึงขั้นดีกว่าที่นางทำออกมาในยาม
ปกติเสียด้วยซ้ำ ติดก็แค่เปลี่ยนสี

ไม่ต้องพูดอะไรแล้ว วัตถุประสงค์ต้องมีปัญหาอย่างแน่นอน

ครุ่นคิดไปมา นางก็ยังคงคิดไม่ออกว่ามู่หวนฉิวจะทำให้สีของรูป
กวนอินเปลี่ยนไปได้อย่างไร!

ในเมื่อวัตถุประสงค์นี้นางเป็นคนผสม ทั้งไม่มีอาจารย์มืออาชีพมาช่วย
ยืนยัน หากมู่หวนฉิวยื่นกรานไม่ยอมรับเช่นนี้ นางก็ทำอะไรอีกฝ่ายไม่ได้

"เจ้าต้องเติมอะไรลงไปแน่นอน!" ทันใดนั้นอาจารย์หลิวก็มีความคิด
เชื่อมั่นอย่างแน่วแน่ไม่ว่าอย่างไรนางจะไม่ยอมรับว่าตนเองเป็นคนทีผสม
วัตถุประสงค์ผิดอย่างเด็ดขาด

"ข้าทำรูปมาสิบกว่าปี ไม่เคยเกิดเรื่องเช่นนี้เลยสักครั้ง เหตุใด
พอเจ้ามาทำก็เกิดปัญหาขึ้นเช่นนี้" ยิ่งคิดยิ่งเห็นว่ามีเหตุผล เสียงของ
อาจารย์หลิวจึงดังขึ้นเรื่อยๆ "เจ้าต้องตั้งใจแน่นอน อยากรจะให้ร้ายข้า
ใช่หรือไม่!"

"ข้า... ข้าไม่ได้ทำนะเจ้าคะ!" มู่หวนฉิวก็ไม่ยอมถอยให้เช่นกัน

แต่นางจะแก้สูตรจริง แต่นั่นเป็นเหตุสุดวิสัย ไม่ได้ทำเพื่อจะไป
ให้ร้ายใคร ต่อให้นางเกลียดอาจารย์หลิวเพียงใด แต่ก็ไม่ได้ตำซ้ำถึง
เพียงนั้น!

"เจ้า..." ไม่เคยมีคณงานรับจ้างพูดต่อปากต่อคำกับนางเช่นนี้
อาจารย์หลิวจึงโกรธจนปากสั่น "รูปหม้อนี้รวมวัตถุประสงค์กับค่าแรงก็
สามสิบกว่าตำลึง เจ้าก็รอให้เจ้าแก่กลับมาลงโทษก็แล้วกัน!"

ลงโทษก็ลงโทษสิ ข้าอย่างไรก็ได้

มู่หวันชีวยังคงไม่พูดอะไร เพียงเฝ้าริมฝีปากแน่นแล้วจ้องตาสู้กับ
อาจารย์หลิว

"ท่านวางใจได้ ฐูปของร้านข้าส่งให้กับวัดใหญ่ต่างๆ โดยเฉพาะ
หมู่บ้านรอบข้างเมืองซัวหยางก็ล้วนยอมรับว่าฐูปที่มีคุณภาพชั้นเยี่ยม
ย่อมขายดีอย่างแน่นอน..." เจ้าแก่หลินให้กับเจ้าแก่นี้ยหลินพาชายหนุ่ม
ร่างผอมสูงผู้หนึ่งผลัดประตูเดินเข้ามาในบ้าน

แค่มองเห็นอาจารย์หลิวยืนอยู่กลางลานบ้าน ดวงตาของเจ้าแก่นี้ย
หลินก็เปล่งประกายขึ้นมาทันที

"อาจารย์หลิวกลับมาแล้วหรือ" รวากับเด็กไร้ที่พึ่งได้พบหน้ามารดา
น้ำเสียงของเจ้าแก่นี้ยหลินฉายความยินดีเป็นพิเศษออกมา

ข้าจากไปแค่เพียงสองวัน นางก็เป็นเช่นนี้แล้ว เห็นที่นางคงขาดข้า
ไม่ได้จริงๆ... อาจารย์หลิวรับรู้ถึงความอบอุ่นเป็นพิเศษในคำพูดของ
เจ้าแก่นี้ยหลินได้ ในใจนางจึงรู้สึกยินดีเป็นอย่างมาก แต่ใบหน้ายังคง
เคร่งเครียดขณะที่จ้องหน้ามู่หวันชีวโดยไม่ยอมพูดจา

"นี่...นี่..." เพิ่งจะสังเกตเห็นความผิดปกติของอาจารย์หลิวกับ
มู่หวันชีว เจ้าแก่นี้ยหลินจึงทักขึ้นมา

"...พวกเจ้าเป็นอะไรไปหรือ"

"ท่านลองถามนางสิ" อาจารย์หลิวชี้หน้ามู่หวันชีว ในน้ำเสียงแฝง
ความโมโหอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

ต่อหน้าคนนอก คนงานในร้านมาทะเลาะเบาะแว้งให้ดูเช่นนี้มีแต่
จะทำให้อับอายขายหน้า เพียงเห็นหลินให้ขมวดคิ้ว เจ้าแก่นี้ยหลินก็รีบ
ดึงตัวอาจารย์หลิวมาแนะนำให้รู้จัก ด้านหนึ่งก็แอบบิดเนื้องางไปด้วย

"นี่คือหลงจู้จี้จากร้านขายรูปเทียนเฟิงที่เฟิงเปิดใหม่ตรงถนนตงเจีย
เขามาดูรูปกวนอิน ถ้าเป็นไปได้ก็จะร่วมงานกันระยะยาว"

"คารวะหลงจู้จี้..." ยามนี้อาจารย์หลิวจึงพบว่าที่ข้างกายเก้าอี้
หลินมีคนอื่นยืนอยู่ด้วย นางรีบหันหน้ายิ้มออกมา

"นี่ก็คือรูปกวนอินหรือ" หลงจู้จี้พยักหน้ารับอย่างเกรงใจกลาง
ยื่นมือไปหยิบรูปดอกหนึ่งบนกระจาดรูปขึ้นมา ก่อนเอามาวางดมที่
ใต้จมูก แล้วหักท่อนเล็กๆ ออกมาบิดดู

อาจารย์หลิวปล้นหน้าซีดลง

"ใช่แล้ว ท่านดูดีว่าเป็น..." ไม่ทันเห็นอาจารย์หลิวกับมู่หวนซิว
ลั่นหน้าเปลี่ยนสี เก้าอี้หลินยังคงพยักหน้าอย่างยิ้มแย้ม แต่เมื่อ
สายตาไปตกอยู่บนรูปในมือของหลงจู้จี้แล้ว เสียงพูดจึงสะดุดไปในทันที
"สวรรค์! เหตุใดจึงกลายเป็นสิ่งนี้!"

หลงจู้จี้มองอาจารย์หลิวแวบหนึ่งอย่างสงสัย

"นางต้องทำอะไรบางอย่างกับวัตถุดิบของข้าแน่ คงจะอยาก
ให้ร้ายข้า!" อาจารย์หลิวไม่สนใจหน้าตาของร้านอีกต่อไป นางชี้ไปที่
ใบหน้าของมู่หวนซิว

นางต้องแก้ต่างให้ตนเองเสียก่อน

มิเช่นนั้นนางอาจจะเสียหน้าต่อหน้าลูกค้าได้ ขาวสื่อต่อให้แพรว
ออกไปจนชื่อเสียงของร้านเสียหายนั้นยังนับเป็นเรื่องเล็ก ทว่าหากนาง
ไม่แก้ต่างเรื่องผสมวัตถุดิบไม่ดีอาจจะทำให้นางเสียสามข้าวไปได้!

"ข้าไม่ได้..." มู่หวนซิวส่ายหน้าอย่างแรง

ในใจพูดเสริมอีกประโยคที่ว่าข้าไม่ได้คิดตั้งใจให้ร้ายนาง

ทันใดนั้นเจ้าแก้วเนี้ยหลินก็เข้าใจเรื่องราว

รูปหมอนี่ทำทั้งหมดแล้ว!

ตอนที่นางเพิ่งเดินเข้ามาในบ้าน ทั้งสองคนก็กำลังทะเลาะกันด้วย
เรื่องนี้อยู่กระมัง

ร่างพลันสิ้นเทา หากมิใช่ได้หลินให้ช่วยประคองอยู่ด้านหลัง เกรงว่า
นางคงจะทรุดลงไปนั่งบนพื้นแล้ว

เงินสามสิบตำลึง!

เสียเปล่าไปเช่นนี้เพียงแค่นี้คิดขึ้นมาก็เจ็บไปถึงเนื้อ นางหน้าซีด
ก่อนจะหันไปมองมูหัววันฉิว ในสองตาเต็มไปด้วยความโมโห

"ข้าไม่ได้ทำจริงๆ" ประสานกับสายตาโกรธเกรี้ยวของเจ้าแก้วเนี้ย
หลินแล้ว มูหัววันฉิวก็พูดอธิบาย "ตอนที่นิ้วดเป้ง ท่านก็ไปดูแล้ว ข้าทำ
ตามขั้นตอนที่อาจารย์หลิวบอกนะเจ้าคะ เริ่มด้วย..." ราวกับกำลัง
สวดมนต์ มูหัววันฉิวทวนคำที่อาจารย์หลิวสอนก่อนหน้าอีกกรอบหนึ่ง "...
ทุกอย่างทำตามคำที่อาจารย์บอกนี่นา!"

"เอ่อ..." เจ้าแก้วเนี้ยหลินก็คิดขึ้นมาได้เช่นกัน สาเหตุที่รูปนี้เปลี่ยนสี
ไม่ได้อยู่ที่เรื่องของขั้นตอนแน่นอน ปัญหาควรจะอยู่ที่วัตถุดิบ

นางจึงหันหน้าไปทางอาจารย์หลิว

"ข้าทำรูปมาสิบกว่าปี ไม่เคยผิดพลาดเช่นนี้มาก่อน!" ด้วยกลัวว่า
คนงานรับจ้างจะทำอะไรบางอย่างเพื่อให้ร้ายตนเอง แม้แต่แป้งรูป
อาจารย์หลิวจึงไม่กล้าให้คนงานรับจ้างนวดมาก่อน ยอมทำเองมานาน
ถึงสิบกว่าปี เช่นนี้แล้วนางต้องเหนื่อยมากเพียงใด!

อาจารย์หลิวพลันรู้สึกน้อยใจเป็นอย่างมาก

เจ้าอยากจะทำให้โอกาสนี้ไล่ล่าชีวิตไปละสิ ถ้าแกแก่เนี่ยหลินคิดอยู่ในใจ เดิมที่อาจารย์หลินก็ใจดำใจแคบจนขึ้นชื่อ เมื่อเทียบกับความโง่ของ มู่หวนชีวิตแล้ว ตอนนี้ถ้าแกแก่เนี่ยหลินก็เชื่อว่าผู้ที่ทำอะไรกับวัตฤติบนั้น ควรจะเป็นอาจารย์หลินมากกว่า

แม้จะโง่แสนโง่แต่มู่หวนชีวิตก็มีโชคนำซ้ำเช่นนั้น ในขณะที่อาจารย์ หลินกลับพูดกับนางว่าต้องการไล่มู่หวนชีวิตออกไป ไม่ใช่แค่เพียงครั้งเดียว ในเช้าวันที่อาจารย์หลินจะกลับบ้านก็ยังพูด ตอนนั้นเป็นเพราะมู่หวนชีวิต เฉยชาต่อป่าจาง อาจารย์หลินจึงได้มาโอดครวญกับนางยกใหญ่

ถ้าแกแก่เนี่ยหลินเกิดความคิดขึ้นในใจอย่างฉับพลัน นางจึงตรง ไปยังอาจารย์หลิน

ปากของอาจารย์หลินขยับ ทว่ากลับพูดอะไรไม่ออก สีหน้าของนาง ค่อยๆ ซีดลงก่อนจะแน่นริมฝีปากแน่น ในดวงตาเต็มไปด้วยความน้อยใจ บรรยากาศพลันอึมครึมอึดอัด ภายในลานได้ยินเพียงเสียงลมพัด ไปไม้

กระแอมสองที หลินไต่ที่นั่งเงียบมานานก็พูดขึ้นทันใด "พี่ฉ้ออย่าได้ ถือสาเลย ทางบ้านอาจารย์ของร้านข้ามีธุระสำคัญ ฐูปนี่นางจึงผสม วัตฤติบเอาไว้แล้วสอนให้คนงานรับจ้างทำแทน"

ที่สี่ของฐูปนี้เปลี่ยนไปไม่ต้องพูดถึงวิธีการเลย ปัญหาต้องเกิดขึ้นที่ วัตฤติบอย่างแน่นอน สำหรับเรื่องที่ว่าใครเป็นคนทำนั้น ในช่วงเร่งรีบ เช่นนี้หลินให้ก็ยังแยกได้ไม่ชัดเจน ทว่าเขายังคงต้องรักษาชื่อเสียงของ อาจารย์หลินเอาไว้ก่อน หากอาจารย์หลินเสียชื่อ โรงฐูปหลินจีของเขา ก็จะต้องเสียชื่อตามไปด้วย

"คนงานรับจ้างหรือ" หลงจู่ดีหันหน้าไปทางมู่หวนชีวิตอย่างครุ่นคิด
 "นางไม่เคยทำมาก่อน นี่เป็นการออกธูปครั้งแรก หากนางจะทำ
 พังบ้างก็ยอมมีได้..." หลินไหมมองไปทางมู่หวนชีวิตเช่นกัน ทว่าในดวงตา
 ไม่ได้แฝงซึ่งการตำหนิใดๆ

เทียบกับอาจารย์หลิวแล้ว ความขยันและใจเย็นของมู่หวนชีวิต
 กลับได้ใจเขามากกว่า เขาไม่ยอมทำให้นางลำบากใจเพียงเพราะธูป
 เพียงหม้อเดียว

เงินแค่สามสิบตำลึง ถือเสียวว่าซื้อไว้เป็นบทเรียน

"ใช่ๆๆ" เจ้าแก่นี่หลินเหม่อไปเล็กน้อยก่อนจะรีบดึงสติคืนมา
 ตอนนี้อย่างสาวิภรรยาต่างก็ร่วมแรงกันปกป้องอาจารย์หลิว "คนงาน
 รับจ้างของพวกเราเมื่อทำคลองแล้ว แต่สมองไม่ค่อยจะได้รับความ
 ตอนที่นางนวดแป้งผลอทำอะไรตกลงไปบ้างหรือไม่ก็พูดยาก..." โง่งนะ
 โง่งแน่ ส่วนนิสัยของมู่หวนชีวิตก็เชื่อซาจริงๆ ซึ่งตรงจุดนี้ทำให้เจ้าแก่นี่
 หลินคิดกังวลอยู่สามส่วน จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่กล้าพูดว่านางตั้งใจจะ
 ให้อาจารย์หลิวหรือไม่ จึงผลักดันมู่หวนชีวิตให้ออกไป "รีบเข้าไปในคลัง
 เอาธูปสำเร็จที่มีอยู่มาให้หลงจู่ดูสิ..."

ถลิ่งตามองเจ้าแก่นี่หลินอยู่นาน มู่หวนชีวิตจึงค่อยเดินไปที่คลัง
 ด้านหลัง

สูตรนั้นนางเป็นคนเปลี่ยนจริง ขอเพียงเจ้าแก่นี่หลินไม่พูดว่านาง
 ตั้งใจให้อาจารย์หลิว นางก็ไม่ถือสาหากต้องรับผิดชอบ อย่างมากก็
 ทำงานที่นี้ไปโดยไม่ได้ค่าแรง

เห็นอีกฝ่ายยอมขยับตัวในที่สุด เจ้าแก่นี่หลินก็แอบถอนใจ

พลางยกแขนเสื้อขึ้นขีดเหงื่อบนหน้าผาก วันนี้นางจึงได้พบว่าคนงานรับจ้างตัวน้อยของนางพอดีร้อนขึ้นมาก็ทำให้ปวดหัวยิ่งนัก

"แต่เรื่องในบ้านเล็กน้อยเท่านั้น ทำให้พี่ต้องเห็นเรื่องตลกแล้ว" ในที่สุดคลื่นลมก็สงบลงเสียที หลินไต่ก็สบายใจเช่นกัน เขาหันไปชักชวนหลงจู่จี "พี่เข้าไปตีหมาในบ้านก่อนเถอะ..." ก่อนจะหันมาสั่งเด็กรับใช้ข้างกาย "ไปเก็บรูปบนชั้นให้หมด บดละเอียดแล้วทิ้งไปเสีย!"

หากจะรักษาชื่อเสียงไว้ เขาต้องทำให้ลูกค้าเห็นว่าเขาไม่ใจอ่อนกับของคุณภาพต่ำอย่างเด็ดขาด!

"นี่..."

นี่เป็นเงินสามสิบกว่าตำลึงเชียวนะ!

อย่างน้อยหากเก็บเอาไว้ขายปลีก บางทีอาจจะเก็บเงินกลับมาได้บ้างสักสองถึงสามตำลึง ทว่าพอเก่าแก่เนี่ยหลินไต่ยินดีคำสั่งของหลินไต่แล้ว หัวใจของนางก็เจ็บปวดจนเด่นแรง หน้าเปลี่ยนสีไปทันใดแค่เอ่ยปากนางก็ถูกหลินไต่ถลึงตาใส่แล้ว

เพียงชั่วครู่ นางก็เข้าใจความตั้งใจของหลินไต่ รีบพูดออกมาอย่างชัดเจนว่า "ใช่ๆ อาหารที่รับเอารูปเสียพวกนี้ไปจัดการเสีย จะได้ไม่หลุดลอดออกไปทำให้ชื่อเสียงของโรงสุบหลินไต่เราต้องเสียหาย" นางกัดฟันแน่นขณะที่ในใจพูดต่อไปถึงบรรพบุรุษสืบแปดรุ่นของอาจารย์หลิวและหมู่หัวนักรบแล้ว

อาหารเป็นเด็กรับใช้ข้างกายของหลินไต่ ทันทีที่ได้ยินคำสั่งก็ตอบรับอย่างรวดเร็ว เขาก้าวเท้าเดินไปทางชั้นตากรูปทันที

"ซ้าก่อนๆ" หลงจู่จีที่ไม่เอ่ยปากพูดมาตลอดนั้น จู่ๆ ก็เรียกกรังอาหาร

เอาไว้

"มีอะไรหรือ..." หลินไหวู้สึกสงสัย

"เอากลักจุดไฟมาที่..." เสียงหลงจู้ฉีสิ้นเครื่องเล็กน้อย เขาเอาเส้นธูปที่บิดอยู่ในมือมาไว้ได้จุ่มก่อนจะดมไปมา

ท่าทางนั้นราวกับเก็บของล้ำค่าสักอย่างได้ก็ไม่ปาน!

หลินไหว้พลันเกิดความคิดในใจจึงเงยหน้าสั่งอาหารที่กำลังนั่งเหม่อมองหน้าเขาอยู่ "เร็วเข้า ไปเอากลักจุดไฟมา"

แวบแรกที่เห็นสีของธูปไม่เหมือนที่ผ่านมา หลินไหว้เป็นคนแรกที่คิดว่าธูปนั้นเสียหายไปแล้ว เขาไม่ทันได้ขยตามองดูธูปกวนอินเนื้อสีเขี้ยวสดนี้อย่างละเอียดเสียด้วยซ้ำ ในตอนนี้เมื่อเห็นหลงจู้ฉีมีท่าที่ผิดปกติ เขาจึงยื่นมือไปหยิบธูปบนกระจาดมาหนึ่งดอก ก่อนจะเลียนแบบท่าทางของหลงจู้ฉี บิดธูปออกเป็นท่อนเล็กๆ แล้วนำมาไว้ที่ได้จุ่มท่าที่ตื่นเต้นของเขาเกิดขึ้นมาทันใด "อะ...ธูปนี้...มีรูปแบบเหมือนกับธูปของตระกูลเว่ยที่หายสาบสูญไปนานหลายปี..." ธูปของตระกูลเว่ยเขาเคยเห็นมาตั้งแต่เด็ก ความทรงจำในวัยเยาว์จึงฝังลึกเป็นพิเศษ

เขาส่ายหน้าแล้วส่ายหน้าอีก "เป็นไปได้อย่างไร...เป็นไปได้อย่างไรกัน"

"...กลิ่นในแบบตระกูลเว่ย?" ถ้าแก่เนี่ยหลินและอาจารย์หลิวพลันเบิกตาโตขึ้นพร้อมกัน ก่อนจะเข้าไปปรับธูปในมือของหลินไหว้มา

ต่างก็ล้วนเป็นคนในวงการนี้ เพียงได้ดมกลิ่น ทั้งแก่เนี่ยหลินและอาจารย์หลิวก็มีสีหน้าที่เปลี่ยนไปในทันที

หรือคนงานรับจ้างตัวน้อยที่ดูเหมือนงมงายที่นั่นจะเป็นผู้เชี่ยวชาญ

ที่ไม่เปิดเผยตัว!

แค่ความคิดนี้เกิดขึ้นอาจารย์หลิวก็ตกใจจนหน้าซีดเผือด หากนางมองพลาดไปจริงๆ ก็กำหนดได้แล้วว่าซามซ่าวของนางในอนาคตคงต้องแตกแน่นอน!

ถ้าแก่เนี่ยหลินมองอาจารย์หลิวที่ดูตื่นตกใจอย่างสงสัย

"รูปนี้เนื้อเหนียวแต่ก็มีความยืดหยุ่น ดมดูแล้วก็เหมือนรูปแบบของตระกูลเว่ย..." หลงจู่ฉีโบกมือเรียกหลินให้ที่เอาแต่ส่ายหน้าเหมือนคนเป็นไข้จับสันให้เข้ามาใกล้ "ไม่รู้ว่าจะจุดไฟแล้วจะเป็นอย่างไร" พรมาจารย์เว่ยหายสาบสูญไปนานถึงสามสิบปี สูตรลับของนางจะมาปรากฏอยู่ในโรงรูปเล็กๆ นี้ได้อย่างไร

"ใช่ๆ จุดแล้วกลิ่นดี จึงจะนับว่าเป็นรูปที่ดี" เมื่อตั้งสติคืนมาหลินให้พยักหน้าพูดด้วยเสียงสั้นเครือ หากเครื่องหอมของตระกูลเว่ยปรากฏขึ้นมาอีกครั้ง โรงรูปหลินจี้ของเขาก็จะรวยแล้ว!

เขาหันหน้าไปเร่งอาหรง "เร็วเข้า เร็ว รีบจุดไฟ!"

พูดยังไม่ทันจบก็เห็นอาหรงหยิบกลักจุดไฟวิ่งเหยาะๆ เข้ามา เขายื่นมือไปรับก่อนจะจุดรูปเขียวในมือของหลงจู่ฉีด้วยตนเอง

ควันสีเขียวค่อยๆ ลอยขึ้นมา กลิ่นหอมสดชื่นกลิ่นหนึ่งอบอวลไปทั่วลานบ้าน ทุกคนเอาแต่มองไปยังแสงไฟบนรูปเขียวในมือหลงจู่ฉีที่ค่อยๆ ไหลวนไปมา ราวกับของใช้ในดินแดนเทพเซียน ในช่วงเวลานั้นทุกคนล้วนกลั้นลมหายใจ

ลานบ้านที่ค่อนข้างใหญ่กลายเป็นเงียบสงบจนน่าประหลาด กระทั่งเข็มร่วงลงพื้นก็ยังได้ยินเสียง

"...หอมจริง" ไม่รู้ว่ามู่หวนฉิวหอบเอาธูปกวนอินสี่เหลี่ยมอันที่
ห่อด้วยกระดาษแดงมาปรากฏตัวอยู่กลางลานบ้านตั้งแต่เมื่อใด ใบหน้า
เล็กของนางแดงเรื่อเต็มไปด้วยความตื่นเต้น รวากับสาวน้อยที่ดอกกรัก
เฟิงจะแบ่งบาน

ปรุงเครื่องหอมในครั้งแรก... ข้าก็ทำสำเร็จแล้ว!

"เจ้า..."

เจ้าเดิมอะไรลงไปในแป้งกันแน่?

อาจารย์หลิวตั้งสติคืนมาพลาถลิ่งตามองมู่หวนฉิว พูดยว่า 'เจ้า'
แล้วเสียงนั้นก็ได้แต่กลืนอยู่ในลำคอ

ในตอนนี้อากนางถามประโยคนี้ออกไป ก็เท่ากับยอมรับว่าธูปนี้
มู่หวนฉิวเป็นคนปรุงเครื่องหอม มิเท่ากับนางทูปซามข้าวตนเองหรือ...

"มีกลิ่นหอมในแบบตระกูลเว่ยจริง ๆ แต่ยังไม่เข้มข้นถึงขั้นนั้น..."

ถ้าแก่นี้ยหลินหัลบตาลง ก่อนจะจมอยู่ที่ท่ามกลางกลิ่นหอมอันงดงามนี้
อย่างเงียบๆ นางรู้สึกราวกับได้ย้อนกลับไปสู่วัยเด็ก จึงพูดพึมพำกับตนเอง

"ตอนเด็กข้าตามท่านแม่ไปที่เมืองอันคัง ก็เคยได้กลิ่นนี้ในวัดต้าอิน"

พอหลงจู้ฉีลิมตาขึ้น ก็ประสานเข้ากับดวงตาคุโตที่เปล่งประกาย
สุกใสเข้าพอดี เขาจึงเอ่ยปากถามทันที "นี่เจ้าเป็นคนทำหรือ"

"ข้า..." มู่หวนฉิวตะลึงไป นางเป็นเด็กกำพร้า ทั้งยังไม่มีที่ให้พึ่งพา
ตอนนี้จะเปิดเผยว่านางมีสูตรลับวิชาปรุงเครื่องหอมตระกูลเว่ยออกไป
มิได้เป็นอันขาด หลักเหตุผลของการครอบครองหยกกลับต้องโทษ*

* มาจากสำนวนเดิม 'ชาวบ้านไร้ความผิด ครอบครองหยกกลับต้องโทษ' เดิมหมายถึงครอบครองของมีค่า
ซึ่งนำภัยมาสู่ตัว เนื่องจากชาวบ้านทั่วไปไม่มีทางมีทรัพย์สินสมบัติล้ำค่าได้นอกจากขโมยจากขโมยมา ต่อมาใช้ใน
ความหมายว่าถูกประหารชีวิตเพราะมีความรู้ความสามารถหรือมีอุดมการณ์

นั่นนางเข้าใจได้เป็นอย่างดีจากชาติก่อน

"ล้วนทำตามทีอาจารย์สั่งเจ้าคะ" นางสาวหน้าแล้วมองไปทางอาจารย์หลิว

ริมฝีปากขยับ อาจารย์หลิวคิดอยากพูดอะไร แต่ก็ปิดปากลงไปนางเพียงมองหน้ามู่หวันชีวิตอย่างไม่สบายใจ

"เจ้าลองคิดดูให้ดี ระหว่างที่เจ้านวดแบ่งอยู่นั้นได้ใส่อะไรลงไปอีกบ้าง" หากสามารถรู้ว่ามู่หวันชีวิตเดิมอะไรลงไปโน้นขั้นตอนการทำได้ละก็ต่อไปโรงรูปหลินจี้ต้องรุ่งเรืองขึ้นมาแน่นอน รวากับมองเห็นถึงความรุ่งโรจน์ของโรงรูปหลินจี้แล้ว เจ้าแก่นี้ยหลินพลันน้ำเสียงสิ้นเครือสองแก้มแดงเรื่อ

"ไม่มีเจ้าคะ" คิดอย่างจริงจังแล้ว มู่หวันชีวิตก็สายหน้า "ข้าก็ทำตามทีอาจารย์สั่ง ร่อนผงขี้เถ้าก่อน จากนั้น..." มู่หวันชีวิตพูดทวนคำพูดที่เคยพูดไปแล้วหลายรอบก่อนหน้านี้อย่างเข้าใจบ้างไม่เข้าใจบ้างโดยมิรู้เบื่อ ท่าทางตั้งอกตั้งใจเป็นอย่างมาก

"นวดแบ่งอยู่เกือบสองชั่วยาม เจ้าแก่นี้ยหลินก็เข้ามา จากนั้นก็เริ่มออกรูป..." รวากับกลัวทุกคนจะไม่เชื่อ มู่หวันชีวิตจึงเล่ารายละเอียดทุกขั้นตอนว่าทำอย่างไร ใช้เวลานานเท่าใดออกมาอย่างชัดเจน

ฟังแล้วเจ้าแก่นี้ยหลินก็สายหน้า "ไม่เคยเห็นใครโง่เช่นนี้มาก่อนเลย"

หลงจู้ฉีขมวดคิ้ว ดวงตาโตใสกระจ่างคุ่นี้ก็ฉายแววฉลาดเฉลียวออกมาวางๆ ให้เห็นอูมิใช่หรือ แล้วจะโง่ไปได้อย่างไร

หญิงสาวผู้นี้ต้องรู้อย่างแน่นอน แต่คงกลัวจะถูกอาจารย์หลิวกดดัน

ถึงได้ไม่กล้าพูด!

ความปากร้ายใจดำของอาจารย์หลิวนั้นเขาเคยได้ยินมานานแล้ว หลงจู้จี้จึงเกิดความคิดขึ้นในใจรีบกล่าวออกไป "ข้าเพิ่งเปิดร้านขายรูปที่ถนนตงเจีย เพื่อจะให้วิญญูชนทุกแขนงได้เข้าไปชื่นชม ที่นั่นกำลังขาดคนงานรับจ้างอยู่พอดี ค่าแรงเดือนละห้าร้อยอีแปะ เจ้าสนใจหรือไม่" เขามองหน้ามู่หวนฉิวด้วยความรู้สึกลึกลับซึ่ง

ใช้เงินห้าร้อยอีแปะในการจ้างคนงานรับจ้างสักคน นั่นถือเป็นราคาสวรรค์ อีกฝ่ายเพียงต้องการที่จะอ้างเรื่องรับคนงานรับจ้างมาดึงดูดมู่หวนฉิวไปจากโรงรูปหลินจี้เท่านั้น

สีหน้าของหลินไ่เคร่งเครียดลงในทันที

"จริงหรือเจ้าคะ!" ประกายสุกใสวาดผ่านในดวงตา ก่อนจะกลับมามืดลงอีกครั้ง มู่หวนฉิวหันหน้าไปทางเก้าแก่เนี้ยหลิน

"พี่ชิวช่างพูดล้อเล่นเก่งเสียจริง" เก้าแก่เนี้ยหลินตึงสติคืนกลับมา พลงยิ้มอย่างขัดเขิน "อาชิวมีสัญญาากับโรงรูปหลินจี้สองปี ตอนนี้นางยังทำไปไม่ถึงครึ่งปีเลย"

ถ้าเขาขอมพัยกหน้าโดยไม่ลังเล ข้าจะไม่ทำให้เขาผิดหวังอย่างแน่นอน! มู่หวนฉิวมองหลงจู้จี้อย่างลึกลับแล้วแอบสาบานอยู่ในใจ

"...สัญญาสองปี?" หลงจู้จี้ขมวดหัวคิ้ว เดิมที่เขาคิดว่าสัญญาของคนงานรับจ้างสักคนอย่างมากก็แค่หนึ่งปีหรือไม่ก็ครึ่งปีเท่านั้น ขอเพียงมู่หวนฉิวยินยอม เรื่องชดใช้ก็เงินแค่นี้ก็กำลังแล้ว

ทว่ายังเหลืออีกปีครึ่งเช่นนี้ ก็พูดได้ยากจริงๆ

เงินชดใช้นั้นอย่างน้อยก็ต้องหลายสิบตำลึง อย่างมากอาจเป็น

ร้อยตำลึง สำหรับค่าแรงของมู่หวันชิวนั้น เขาเชื่อว่าโรงรูปหลินจี้จะต้องขึ้นค่าแรงให้อย่างแน่นอน

หากหญิงสาวผู้นี้มีสูตรลับของตระกูลเว่ยอยู่ในมือจริงก็แล้วไปเถอะ อย่างว่าหลายสิบตำลึงเลย ต่อให้หลายร้อยตำลึงก็คุ้มค่า เกรงก็แต่นางจะแค่ลองผิดลองถูกทั้งที่ไม่ได้มีฝีมืออะไรเลย

"ฮ่าๆ...แค่พูดล้อเล่น...แค่พูดล้อเล่นเท่านั้นเอง" หลังจากที่ใจคิดไปต่างๆ นานาแล้วหลงจู้ฉีก็หัวเราะเสียงดังออกมา "รูปของน้องหลินจี้ขายอย่างไรหรือ" สีหน้าหลงจู้ฉีเปลี่ยนเป็นจริงจัง เขาริบเปลี่ยนเรื่องพูดไปโดยไม่ทิ้งร่องรอยเดิม

อาจารย์หลิวแบ่ปากพลางหัวเราะเยาะใส่มู่หวันชิวหนึ่งที่มู่หวันชิวถอยหลังไปหนึ่งก้าวอย่างเงียบๆ ก่อนจะแอบถอนใจอยู่ภายใน *แค่เงินสดใช้เพียงไม่กี่สิบตำลึง เขายังไม่ยอมเสี่ยง เห็นที่จะมีคนไขใจกลัวอะไร...แม้ในใจจะไม่มีความเสี่ยงตายมากเท่าใดนัก ทว่าหลังจากที่มีประสบการณ์จากโรงรูปหลินจี้แล้ว มู่หวันชิวก็ขอสาบานว่าหากจะหาแก้วแกใหม่อีกครั้ง จะต้องเบิกตาให้โตเข้าไว้!*

"รูปนี้..."

รูปนี้ดอกละสิบอีแปะ พูดได้ไม่ถึงครึ่งประโยค เสียงของหลินไ่ก็ชะงักไป

เพราะสายตาของเขาเลื่อนไปตกบนรูปกวนอินสีเหลืองอ่อนที่มู่หวันชิวหอบเอาไว้เสียก่อน จึงเข้าไปดิงมาหนึ่งดอกก่อนนำมาวางเรียงพร้อมกับรูปเขียวในมือ สายตาของทุกคนเลื่อนตกลับไปบนมือของเขาเช่นกัน

ทุกคนพร้อมกันสูดลมหายใจเข้าอย่างตึกใจ

รูปกวนอินที่อาจารย์หลิวทำออกมา มีสีเหลืองอ่อน สงกิ้นกำยาน ไห้วพระจางๆ ออกมา หากวางไว้แค่ดอกเดียวไม่ว่าจะสีหรือกลิ้นก็นับว่าเป็นของชั้นเลิศแล้ว ทว่าเมื่อเทียบกับรูปเขียวที่มู่หวนซิวเป็นคนทำก็เหมือนกระดาษหยาบที่วางคู่อยู่กับผ้าต่วนเขียวเนื้อลื่นละเอียดแบ่งแยกความสูงต่ำได้ในทันที โดยเฉพาะผิวหน้าที่ละเอียดกว่ารูปเหลืองร้อยเท่า ซึ่งกำลังส่องเป็นประกายเขียวสดอยู่ภายใต้แสงอาทิตย์ ทำให้คนมองคิดไปถึงดินแดนแห่งเทพเซียน

ในโลกมนุษย์จะมีของวิเศษเช่นนี้ได้อย่างไรกัน

"รูปเหลืองนี้ดอกละสิบอีแปะ..." ก่อนยื่นรูปเหลืองไปตรงหน้าหลงจู้ฉี "ท่านก็เห็นแล้ว ไม่ต้องพูดถึงเรื่องคุณภาพและกลิ้น หากพูดถึงแค่ผิวภายนอกของรูปเขียวนี้ก็นับว่าละเอียดกว่ารูปเหลืองเป็นร้อยเท่า แค่มองก็รู้สึกราวกับมีไอของเทพเซียนอยู่..." หยุดไปครู่หนึ่งหลินไให้จึงพูดขึ้นมาอย่างเด็ดขาดว่า "ถ้าพีฉีหมายตาแล้ว ข้าก็คิดไม่แพงหรอก ดอกละสิบสองอีแปะก็พอ"

หลินไให้ลื้มไปจนสิ้นแล้วว่าเมื่อครู่ตนเองเกือบจะเอารูปเหล่านี้ไปจัดการแบบสินค้าที่มีคุณภาพต่ำ ในตอนนี้เขามีท่าทางของพ่อค้าหัวแหลมขึ้นมาทันที

มู่หวนซิวได้ยินก็นึกอยากจะยิ้มออกมา ก่อนจะหันหน้ามองไปทางหลงจู้ฉี

รูปนี้จะขายได้ราคาเท่าใดนั้นก็มิใช่เงินของนาง แต่ว่าเป็นการลงมือทำรูปครั้งแรก ถือเป็นผลงานชิ้นแรกของนาง จึงแอบหวังว่าจะ

ขายได้ราคาดี

นั่นถึงจะเป็นเครื่องแสดงค่าตัวของนางหลังจากนี้!

"ได้!" เป็นเรื่องเหนือความคาดหมายของอาจารย์หลิวและเจ้าแก่น้อย
หลิน เพราะหลงจู๊พิยกหน้ารับอย่างเด็ดขาด "รูปเหล่านี้ข้าเอาหมดเลย"

ไม่มีใครรู้ว่าหญิงสาวผู้นี้ยังสามารถลองผิดลองถูกแล้วทำรูป
ชั้นเลิศแบบหมอนี่ออกมาได้อีกหรือไม่ หากว่าทำออกมาไม่ได้ รูปของเขา
เหล่านี้ก็จะกลายเป็นของรุ่นสุดท้ายแล้ว!

ถึงแม้จะทำขึ้นมาได้อีก ด้วยความฉลาดของหลินให้แล้ว ราคา
ของรูปย่อมไม่มีทางต่ำกว่าสิบสองอี่แปะแน่นอน

หลงจู๊ใช้ความเยียบคมที่พ่อค้าเช่นเขามีอยู่ทำการตัดสินใจ
อย่างรวดเร็ว

เมื่อครู่ข้าให้ราคาต่ำไปหน่อยแล้ว!

"เอ่อ..." หลินให้พลันรู้สึกเสียใจขึ้นมา การค้ายอมถือเรื่องสัจจะ
เป็นสำคัญ เขาถึงเลเพียงเล็กน้อยก็พิยกหน้า "ตกลง..." แล้วหันหน้า
ไปถามเจ้าแก่น้อยหลิน "รูปหมอนี่ทำออกมาที่ดอกหรือ"

"เอ่อ..." เจ้าแก่น้อยหลินถึงเลชั่วครู่ นางก็รู้สึกว่าราคาต่ำไปมาก
เช่นกัน นางจึงอยากจะขายออกไปน้อยหน่อย

"ห้าพันหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองดอกเจ้าคะ" มู่หวันชีวิตบอบออกมา
น้ำเสียงสบายอารมณ์และเปี่ยมไปด้วยความยินดียิ่งนัก

เจ้าแก่น้อยหลินรู้สึกเศร้าสลดขึ้นมา มองขยับไปทางมู่หวันชีวิต
แวบหนึ่ง

เด็กคนนี้ความจำดีจริง มองนางอย่างชื่นชมแวบหนึ่งแล้ว หลินให้

ก็พยักหน้าก่อนจะหันไปทางหลงจู้ฉี

"ข้าชายให้พี่ฉีห้าพันดอกก็แล้วกัน..." จากนั้นจึงชี้ไปทางมู่ห้วนซิว "พี่ฉีก็รู้ว่ารูปนี้นางลองผิดลองถูกทำออกมา ข้าจำเป็นต้องเก็บจำนวนหนึ่งเพื่อไว้ใช้ศึกษา"

เห็นหลินไห้เอาความดีความชอบทั้งหมดยกให้กับมู่ห้วนซิว อาจารย์หลิวก็เม้มริมฝีปากแน่น สายตาที่มองมู่ห้วนซิวเต็มไปด้วยความไม่พอใจ

"ตกลง เอาตามที่นั่งหลินฟุด แต่ว่า..." เขาเปลี่ยนเรื่องพูด "ต่อไป ถ้าน้องหลินจะทำรูปเขียวเช่นนี้ออกมาอีก จะต้องส่งให้ข้าเป็นคนแรกได้หรือไม่"

หลงจู้ฉีไม่ได้มองรูปเหลืองที่อยู่ในมือของมู่ห้วนซิวเลยแม้แต่บ่อย "ท่านวางใจได้ เรื่องนี้แน่นอนอยู่แล้ว..." หลินไห้หัวเราะเสียงดัง

ชนรูปเขียวที่ห่อไว้อย่างดีขึ้นบนรถม้าอย่างรวดเร็วแล้ว อาหรงก็หันมาพูดว่า "หลงจู้ฉี รูปชนขึ้นรถเรียบร้อยแล้วขอรับ"

หลังจากพูดล้าหลินไห้แล้ว หลงจู้ฉีก็เดินออกจากห้องไป ก่อนจะเจอเข้ากับมู่ห้วนซิวที่กำลังหมุ่นรอกอยู่ข้างบ่อน้ำ เขาชะงักฝีเท้าพาลางมองนางอย่างใช้ความคิด ขณะที่กำลังใคร่ครวญว่าจะพูดอะไรอยู่นั้น

"หลงจู้ฉี เชิญ..." อาหรงก็เรียกเขามาจากด้านหลังเสียก่อน

หลงจู้ฉียกเท้าขึ้นทันที แล้วก้าวไปทางประตูใหญ่

ปล่อยมือจากรอกแล้ว มู่ห้วนซิวก็หันมามองตามแผ่นหลังของเขา เมื่อถูกถึงไม้ที่มีน้ำอยู่เต็มถึงคอยรั้งเอาไว้ รอกบนบ่อน้ำจึงหมุน

ไปอย่างรวดเร็ว ได้ยินเสียงตุ้มทางด้านหลังดังขึ้น หลงจู่จี้ก็สะดุ้งสุดตัว จากนั้นเขาก็เดินออกจากประตูใหญ่ไปอย่างไม่ลังเล

มู่หวนชีวิตถอนหายใจเบาหวิว

ชีวิตในโรงรูปหลินจี้ช่วงนี้ถือเป็นช่วงเวลาที่ยากลำบากที่สุดและมีดดำที่สุดในชีวิตของมู่หวนชีวิตแล้ว

นางปรารถนาเหลือเกินที่จะมีใครมาพาตนเองออกไปจากโรงรูปหลินจี้นี้ ไปจากอาจารย์หลิวที่โหดร้ายช่างตีผู้มันเสียที่

แต่ว่าน่าเสียดายนัก เรื่องบนโลกก็ล้วนเป็นเช่นนี้ เพิ่มดอกไม้บนผ้าทอลาย* นั้นง่ายแสนง่าย แต่จะหาคนส่งถ่านกลางหิมะ** นั้นช่างยากเย็นยิ่งนัก

หากหลงจู่จี้สามารถพานางออกไปได้ในตอนนี้ ด้วยนิสัยของมู่หวนชีวิตแล้วนางจะต้องช่วยให้เขาได้กลายเป็นเศรษฐีอันดับต้นๆ ของเมืองชั่วหยางนี้อย่างเต็มที่แน่นอน อาจจะสามารถเทียบเท่ากับสี่ตระกูลใหญ่ที่เป็นเศรษฐีอันดับต้นในตอนนี้อีกก็ได้!

หลงจู่จี้ช่างไม่รู้เลยว่า การตัดสินใจที่ไม่ใส่ใจของเขานั้น จะทำให้เขาสูญเสียโอกาสในการเข้าใกล้ความเป็นเศรษฐีอันดับต้นๆ ในเมืองชั่วหยางไป

* เพิ่มดอกไม้บนผ้าทอลายหมายถึงการประดับตกแต่งสิ่งที่สวยงามอยู่แล้วให้สวยงามยิ่งขึ้นไปอีก เปรียบเปรยถึงการกระทำที่ไม่จำเป็น

** ส่งถ่านกลางหิมะ เป็นจำนวนหมายถึงหยิบยื่นความช่วยเหลือให้แก่ผู้ที่กำลังลำบากได้ทันการณ์

25

"เจ้าลองคิดดูให้ดีกว่าเจ้าทำอะไรตกหล่นไปหรือไม่" ยามนี้แก้แค้นเสีย หลินได้ทำลายกฎของตนเอง ด้วยการเชิญมู่หวนซิวเข้ามาในเรือนหลัก ของนางพลางดึงมือของมู่หวนซิวให้มานั่งลงที่ข้างเตียง แล้วเทศา ปี่หลัวซุน* มาให้ด้วยตนเอง "ระหว่างที่นวดแป้งเจ้าได้เติมอะไรลงไป แล้วผลอลืมไปใช่หรือไม่"

มองดูถ้วยกระเบื้องเคลือบสีเขียวที่ใส่ชาปี่หลัวซุนตรงหน้ามู่หวนซิว แล้ว อาจารย์หลิวก็มีสีหน้าบึ้งตึงจนไม่อาจจะบึ้งตึงได้อีก ก่อนจะค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นเย็นเยือกราวกับน้ำแข็ง

"ข้าก็แค่ร่อนผงขี้เถ้าก่อน จากนั้น..." มู่หวนซิวพูดคำที่เคยพูด ก่อนหน้านี้ไม่รู้กี่ครั้งแล้วซ้ำอีกรอบ จนกระทั่งแก้แค้นเสียหลินขมวดคิ้ว นางจึงหยุดพูดก่อนจะเอ่ยเสริมขึ้นมาว่า "หลังจากนั้นท่านก็เข้ามาบอกว่า

* ชาปี่หลัวซุนเป็นชาเขียวที่ติดอันดับสิบสุดยอดชาจีน กลิ่นหอมคล้ายดอกไม้ มีแหล่งกำเนิดบนภูเขาตังถึง ติดทะเลสาบไท่หู ในเมืองซูโจว มณฑลเจียงซู

ไว้ที่แล้ว จึงได้เริ่มทำรูปออกมา...ก็มีเท่านี้เจ้าคะ"

อยากจะได้สูตรลับของข้า คิดว่าข้าเป็นเด็กอยู่หรือ!

เดิมทีคิดว่าเจ้าแก่เนี้ยหลินจะเรียกนางมาคุยด้วยตามลำพัง หากอีกฝ่ายยินดีจ้างนางเป็นนักปรุงเครื่องหอมและให้นางมีฐานะเทียบเท่ากับอาจารย์หลิว ถึงแม้ค่าแรงจะน้อยกว่าอาจารย์หลิวไปบ้าง นางก็จะไม่ถือสา

เหตุผลต่างๆ นั้นก็คิดเตรียมไว้อย่างดีแล้วว่าสูตรลับนี้เป็นสูตรที่บิดาแท้ๆ ของนางทิ้งเอาไวให้ ซึ่งนางกับท่านแม่ต่างก็ล้วนปรุงเครื่องหอมไม่เป็น ทั้งยังไม่เคยทดลองทำมาก่อน ดังนั้นจึงไม่กล้าบอก

สูตรลับการปรุงเครื่องหอมถือเป็นชีวิตของนักปรุงเครื่องหอมอย่างหนึ่ง ต่อให้เป็นเจ้าแก่ก็ห้ามถามหรือขอสูตรไปเด็ดขาด นอกเสียจากจะใช้เงินจำนวนมากเพื่อซื้อมา นี่เป็นข้อกำหนดที่ไม่เป็นลายลักษณ์อักษรของวงการปรุงเครื่องหอมแห่งต้าโจวที่ทุกคนต่างรู้ดี ทว่าเจ้าแก่เนี้ยหลินกลับทำเหมือนกำลังหลอกเด็ก พุดหลอกล่อนนางสาวพั๊ด ซึ่งสิ่งนี้ทำให้มู่หวันฉิวผิดหวังเป็นอย่างมาก นางจึงตัดสินใจว่าจะแกล้งโง่เหมือนที่ผ่านมามบ้าง

"เจ้าลองคิดดูอีกทีว่าได้ลิ้มอะไรไปหรือไม่" อาจารย์หลิวพยายามสะกดความรำคาญที่เกิดขึ้นอย่างไร้สาเหตุเอาไว้ในใจ พยายามทำให้เสียงพุดฟังดูราบเรียบที่สุด "ถ้าไม่ได้เติมวัตถุดิบอื่นลงไป สีของรูปย่อมไม่มีทางเปลี่ยนไปแน่นอน"

"ไม่มีนะเจ้าคะ" มู่หวันฉิวส่ายหน้าอย่างแรง "ข้าไม่ได้ทำจริงๆ"

แล้วมู่หวันฉิวก็เริ่มต้นพุดขึ้นมาอีกครั้ง "ข้าก็ร่อนผงขี้เถ้าก่อน..."

"พอแล้วๆ หูของข้าจะมีติ่งงอกออกมาอยู่แล้ว..." ตลอดบ่ายจนถึงตอนนี้ มู่หวนฉิวเอาแต่พูดซ้ำคำพูดนี้ตลอด แต่เห็นนางจะพูดขึ้นมาอีก อาจารย์หลิวก็โบกมือยับยั้งไว้อย่างหมดความอดทน

มู่หวนฉิวยกน้ำชาขึ้นดื่มทีละอีก

"จริงสิ..." หัวคิ้วที่ขมวดแน่นเมื่อครู่ค่อยๆ คลายลง แก้วแก่เนี้ยหลินพลันนึกขึ้นได้ถึงเรื่องที่พบว่าผงขี้เฝ้ายน้อยเกินไป ก่อนจะให้มู่หวนฉิวเอามาเติม "เจ้าไปหาผงขี้เฝ้ายมาจากที่ใดหรือ"

บางที่ปัญหาอาจจะอยู่ที่ตรงนี้ก็ได้อ!

"ที่คลังด้านหลังเจ้าค่ะ" เงยหน้าขึ้นมองแก้วแก่เนี้ยหลินแล้ว มู่หวนฉิวก็พูดออกมาตามจริง "ข้าทำตามที่ท่านสั่งทุกอย่าง หลังจากทีร้อนผงขี้เฝ้ายเสร็จแล้ว ก็ไปที่คลังด้านหลัง เห็นว่าข้างในเหลือแค่กิ่งสนข้าก็เลยเอามันมาโม้" น้ำเสียงของนางราบเรียบอย่างมาก รวกับว่าการเปลี่ยนผงขี้เฝ้ายเป็นผงกิ่งสนนั้นถือเป็นเรื่องธรรมดา

"ซ้ำก่อนๆ..." อาจารย์หลิวดวงตาเปล่งประกายขึ้นมาทันที "เจ้าพูดอีกครั้งสิ"

"ซ้ำร้อนผงขี้เฝ้ายเสร็จแล้ว จากนั้น..." มู่หวนฉิวแก้งทำหูหนวกตอบไม่ตรงคำตอบที่อาจารย์หลิวอยากได้ยิน ซึ่งทำให้นางโกรธเป็นอย่างมาก

"โง่จริง ข้าไม่ได้ให้เจ้าพูดเรื่องพวกนี้..." เป็นจริงดังคาด อาจารย์หลิวหน้าบึ้งตึงขึ้นมาอีกครั้ง "คำพูดประโยคหลังนะ"

"จากนั้น..." มู่หวนฉิวมองอาจารย์หลิวอย่างสงสัย "จากนั้นแก้วแก่เนี้ยหลินก็เข้ามา นางกดแบ่งรูปดูก็บอกว่าใช้ได้แล้วเจ้าค่ะ"

อาจารย์หลิวรู้สึกหายใจไม่ออก นางโกรธจนแทบจะหมดสติ อ้าปากมองดูมูห้วนชีวอ้าปากปิดปากอยู่เช่นนั้น กระทั่งผ่านไปครู่ใหญ่ นางจึงหายใจสะดวกขึ้น ทว่าก็ไม่มีแม้แต่แรงจะไปโมโหแล้ว "เจ้าบอกว่าไม่กึ่งสนมาใช้แทนผงขี้เลื่อยหรือ"

"ใช่เจ้าคะ" มูห้วนชีวพยักหน้าตามจริง "ว่าแต่กึ่งสนมิใช่ไม้หรือหรือ อาจารย์บอกว่าผงขี้เลื่อยก็คือผงที่ได้มาจากการไม้ไม้ เป็นเพราะข้าหาขี้เลื่อยในคลังด้านหลังไม่เจอ ก็เลย..." นางเข้าใจได้ในทันที "อาจารย์จะบอกว่าปัญหาอยู่ที่ผงกึ่งสนนี้หรือเจ้าคะ"

"ผงขี้เลื่อยถือเป็นวัตถุดิบหลักของการทำรูป ขอแค่เพียงไม่มีกลิ่นที่ประหลาดก็พอ..." เจ้าแก็งเนียหลินใช้ความอดทนอย่างหาได้ยากช่วยอธิบายให้มูห้วนชีวฟัง ทันใดนั้นก็หันไปทางอาจารย์หลิว "ในรูปเป็ยวนั้นก็มีกลิ่นของสน เป็นกลิ่นหอมจางๆ หรือว่า..."

มองหน้าแดงก้ำของอาจารย์หลิวแล้ว เสียงของเจ้าแก็งเนียหลินก็ขาดหายไป

"ไป..." อาจารย์หลิวพยักหน้าขึ้นมาอย่างตื่นเต้น "พวกเรารีบไปทดลองดู..."

ตัวของกลิ่นจันทน์หอมมีความร้อน หากดมมากเกินไปจะทำให้ราคาญใจได้ง่าย ดังนั้นจึงต้องใช้น้ำชาดับ แต่ต่อให้ใช้น้ำชามากเพียงใดก็ไม่สามารถขจัดความร้อนที่อยู่ในตัวของมันออกได้หมด กลิ่นหอมของกึ่งสนจางๆ นี้จะให้ความสงบ ทั้งยังเข้ากับความร้อนของกลิ่นจันทน์หอมได้ สองสิ่งต่างก็ช่วยรับซึ่งกันและกัน เมื่อดมแล้วจึงทำให้คนรู้สึกสดชื่น

ผงกึ่งสนถือเป็นส่วนสำคัญของสูตรลับตระกูลเวทย์ที่ต่างจากรูป

กวนอินอื่นๆ แต่ถ้าเติมแค่เพียงผงกิงสนอย่างเดียว โดยไม่เติมวัตถุดิบ เครื่องหอมอีกสองชนิดซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่สุดในวิชาลับตระกูลเว่ยแล้ว ก็จะไม่สามารถปรุงกลิ่นหอมอันสดชื่นราวกับกลิ่นตอนที่หลงอยู่ในดินแดน เทพเซียนนั้นออกมาได้

มองดูแผ่นหลังของเก้าแก่เนี้ยหลินและอาจารย์หลิวรีบร้อนเดินออกไป มุ่งหวังชีวิตที่ยิ้มบางๆ ออกมา

เพื่อจะให้เห็นผลเร็วขึ้น เก้าแก่เนี้ยหลินจึงตั้งใจจุดไฟในห้องอบรูป เดิมที่อากาศก็ร้อนอยู่แล้ว ในยามนี้ยังใช้ไฟแรงอีก ไม่ถึงสองชั่วยาม รูปเปี้ยกหนึ่งร้อยกว่าดอกก็ถูกอบจนแห้งแล้ว

เห็นรูปกวนอินหนึ่งร้อยกว่าดอกบนชั้นตากรูปส่องประกายสีเขียว แล้ว เก้าแก่เนี้ยหลินกับอาจารย์หลิวก็มีสีหน้าเบิกบานใจ

รอนเหยิบมาจุดไฟดู ทั้งสองคนก็นิ่งอึ้งไปทันที รูปนั้นนอกจากสี ที่ออกสีเขียวแล้ว คุณสมบัติอื่นๆ ของรูปนั้นก็กลับเหมือนรูปเหลือง ที่อาจารย์หลิวทำออกมาแทบจะทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็ความเนียนของ ผิวหน้า คุณภาพเนื้อรูป ความยืดหยุ่น หรือแม้กระทั่งกลิ่น เมื่อนำมา เปรียบเทียบกับรูปที่มุ่งหวังชีวิตทำออกมาแล้วกลับแตกต่างราวฟ้ากับดิน เหมือนเมฆกับโคลน!

เป็นเช่นนี้ไปได้อย่างไร!

อาจารย์หลิวเหม่อมองรูปเขียวในมือที่มีความหยาบเหมือนกับ รูปเหลืองแล้ว ในอกราวกับมีปุยนุ่นอัดแน่นจนหายใจไม่ออก

อาชีพต้องเติมวัตถุดิบอย่างอื่นลงไปแน่นอน!

เพียงพริบตาอาจารย์หลิวและเก้าแก่เนี่ยหลินก็ล้วนมีความคิดเห็นที่พ้องกัน ดวงตาของคนทั้งสองมองไปยังมู่ห้วนชิวที่กำลังล้างกระดังรูปอยู่อย่างไม่วางตา

"นอกจากกิงสนแล้ว เจ้ายังเติมอะไรลงไปอีก" อาจารย์หลิวก้าวยาวๆ มาที่ข้างกายมู่ห้วนชิวแล้วก็ถามขึ้นมาด้วยความโมโห

"ไม่มีแล้วเจ้าคะ" มู่ห้วนชิวเงยหน้าขึ้นมาพลาจกลางสะบัดน้ำบนมือออก

"เจ้าโกหก!" เส้นเลือดบนหน้าผากของอาจารย์หลิวพลันปูดเขียว

...พูดโกหก แล้วจะอย่างไร! สูตรลับของท่าน ท่านจะบอกให้ข้าฟังหรือไม่เล่า! แม้ในใจพูดอย่างโมโห แต่มู่ห้วนชิวกลับไม่ต่อความ เพียงยกกระຈาดรูปที่เปียกโชกขึ้นมาแล้วผลักประตูเดินออกไป

"เจ้า..." อาจารย์หลิวหมุนตัวขวับถลึงตามองแผ่นหลังของมู่ห้วนชิวอย่างโมโห นางกัตรีมีฝีปากจนเป็นรอยแดง

"นางไม่อยากจะบอกสินะ" เก้าแก่เนี่ยหลินเข้าใจขึ้นมาทันใด ต่อให้โง่เพียงใด นางก็ไม่โง่เด็กเล็กๆ แล้ว!

"แต่ว่า..." อาจารย์หลิวหมุนตัวกลับมา แล้วมองหน้าเก้าแก่เนี่ยหลิน "นางมีสิทธิ์อะไรที่จะไม่บอก!"

ทั้งที่มู่ห้วนชิวใช้วัตถุดิบที่นางผสมไว้ถึงได้ลองผิดลองถูกจนทำรูปเขียวออกมาได้แท้ๆ มีสิทธิ์อะไรที่ไม่ยอมบอกนาง!

เงยหน้ามองอาจารย์หลิวแวบหนึ่ง เก้าแก่เนี่ยหลินก็ไม่ได้พูดอะไรเหม่อมองเก้าแก่เนี่ยหลินอยู่นาน ทันใดนั้นอาจารย์หลิวก็ก้าวเท้าเดินออกไป ก่อนจะขวางทางมู่ห้วนชิวระหว่างที่จะเดินกลับไปลานหลังบ้าน "บอกมา เจ้าอยากได้เงินกี่ตำลึง"

เงินก็ตำลึง?

ใช้เงินไม่กี่ตำลึงเพื่อจะซื้อสูตรลับสุดยอดของข้าเช่นนั้นหรือ...

ช่างเป็นคนโง่ที่พูดจาเพื่อฝัน!

มู่หวันชีวพยายามสะกดไฟโกธรที่พวยพุ่งขึ้นมาในใจ "เงินก็ตำลึงอะไรหรือเจ้าคะ"

"เจ้าต้องการเงินเท่าใดจึงจะยอมบอก..." อาจารย์หลิวตาแดงราวกับมีไฟลุก "วันนั้นเจ้าเติมอะไรลงไปโนวัดตุคิบที่ข้าผสมไว้กันแน่!"

"ข้าไม่ได้เติมอะไรเลยเจ้าคะ" มู่หวันชีวพยายามให้เสียงของตนเองฟังแล้วดูสงบนิ่งราวกับฝัน นางเดินอ้อมตัวของอาจารย์หลิว ก่อนจะเดินไปยังห้องของตนโดยไม่คิดหันกลับมามองอีกฝ่าย

"เจ้าหยุดนะ!" อาจารย์หลิวหันหน้ามาตะโกนไล่หลังมู่หวันชีว

มู่หวันชีวชะงักไปครู่หนึ่ง แต่แล้วก็ขยับตัวเดินหน้าต่อไป

"อาชีว..." ถ้าแก่เนี่ยหลินผลึกประตูห้องอบรูปออกมาเรียกรั้งนางไว้

"ถ้าแก่เนี่ยหลินยังมีเรื่องอะไรหรือเจ้าคะ" มู่หวันชีวหมุนตัวกลับมาสีหน้าแสดงความน้อยใจเต็มเปี่ยม

"อาจารย์เจ้าก็นิสัยเช่นนี้เอง เจ้าก็อย่าได้เก็บมาใส่ใจเลย..." เห็นท่าทางน้อยใจของมู่หวันชีวแล้ว ถ้าแก่เนี่ยหลินจึงพูดปลอบใจอย่างไม่เคยทำมาก่อน

ได้ยินน้ำเสียงอ่อนโยนผิดปกติของถ้าแก่เนี่ยหลิน อาจารย์หลิวก็กัดฟันดังกรอดๆ

มองอาจารย์หลิวแวบหนึ่ง ถ้าแก่เนี่ยหลินก็หันหน้าไปเรียกมู่หวันชีว

"พวกเจ้าตามเข้ามา"

หลังจากที่เก้าแก่เนี้ยหลินดึงคนทั้งสองนั่งลงแล้ว นางก็เทศา
เถียงกวนอินสามถั่วยให้ด้วยตนเอง "ดื่มน้ำชาสงบใจกันก่อนเถอะ..."

"เก้าแก่เนี้ยหลิน..." อาจารย์หลิวไม่พอใจเป็นอย่างมากกับท่าที
ของเก้าแก่เนี้ยหลินที่มีมารยาทต่อมู่ห่วนชิวเช่นนี้

"อาจารย์หลิวดื่มน้ำชาก่อน..." เก้าแก่เนี้ยหลินหันไปมองนางด้วย
รอยยิ้ม

กระทั่งถูกมองจนรู้สึกไม่สบายใจขึ้นมา อาจารย์หลิวจึงค่อย
สงบใจลง แต่ก็ยังเหลือบตาแอบมองสีหน้าของมู่ห่วนชิว

นางไม่เชื่อหรือกว่ายายเด็กที่ดูโง่เหมือนวัวผู้ี้ จะรู้จักใช้สูตรลับ
มาบีบคือนางกับเก้าแก่เนี้ยหลิน

"เรื่อนั้น..." เห็นอาจารย์หลิวสงบใจลงแล้ว เก้าแก่เนี้ยหลิน
ก็ครุ่นคิดว่าจะพูดอย่างไรต่อไป "รูปเขียวหม้อนี้ที่มีผิวหน้าเนียนละเอียด
และมีความยืดหยุ่นได้นั้นต้องเป็นเพราะเจ้าขวดแบ่งรูปได้ดี..."

"เก้าแก่เนี้ยหลิน!" อาจารย์หลิวเบิกตาโตอย่างไม่อยากเชื่อในสิ่งที่
ได้ยิน

"อาชีพทำงานรับจ้างมานาน มือของนางก็ย่อมมีแรงอยู่แล้ว แบ่งรูป
ที่ขวดออกมาจะดีกว่าเจ้าก็ไม่แปลก..." เก้าแก่เนี้ยหลินส่งสายตาให้
อาจารย์หลิวพลางโบกมือไม่ให้นางพูดแล้ว "ข้าว่าเอาเช่นนี้ก็แล้วกัน
นับจากพຸ່งนี้ไป เจ้าก็รับผิดชอบขั้นตอนการผสมวัตถุดิบ แล้วก็ให้อาชีพ
เป็นคนขวดแบ่ง..." ก่อนจะมองไปทางมู่ห่วนชิว

"ส่วนเรื่องค่าแรง... ข้าจะเพิ่มให้เจ้าเป็นเดือนละห้าร้อยอี่เปะ

เจ้าว่าอย่างไรบ้าง"

มู่ห้วนชีวิตต้องรู้สูตรลับการทำรูปเชียวอย่างแน่นอน แต่ติดตรงที่นางไม่ยอมบอก ซึ่งทุกคนก็รู้อยู่แล้ว ฉะนั้นในความหมายคำพูดของเจ้าแก็งนี่แหละก็คือให้นางกับอาจารย์หลิวต่างฝ่ายต่างก็รักษาสูตรลับของตนไว้ ไม่ว่าใครก็ห้ามบีบให้อีกฝ่ายมอบสูตรออกมา ต่อไปคนทั้งสองก็แค่ร่วมมือกันทำรูปออกมาเท่านั้น

เดิมทีรูปเหลืองของอาจารย์หลิวหนึ่งหม้อจะได้รูปออกมาห้าพันกว่าดอก ดอกละสิบอี่แปะ สามารถขายได้ครั้งหนึ่งราวห้าสิบกว่าตำลึง ขณะที่วันนี้เพิ่งทำรูปเชียวหม้อนี้ออกมาก็ขายได้ถึงหกสิบตำลึงแล้ว ทั้งยังถูกคนแหมาซื้อไปทั้งหมดด้วย หากมู่ห้วนชีวิตยอมช่วยนางทำรูปเชียวตกเดือนละสิบหม้อ เดือนหนึ่งนางก็จะหาเงินได้อย่างน้อยราวหนึ่งร้อยตำลึง ต่อให้ขึ้นค่าแรงของมู่ห้วนชีวิตเป็นห้าร้อยอี่แปะนางก็ยังไม่ขาดทุน

ในใจเจ้าแก็งนี่แหละครุ่นคิดวนไปมาเรียบร้อยแล้ว ก็มองมู่ห้วนชีวิตกับอาจารย์หลิวอย่างเป็นมิตร นางรู้สึกตื่นเต้นกับความคิดที่คิดออกมาอย่างมากมายกับความสุขกำลังไหลมาสู่ใจ

ขึ้นค่าแรงให้นางเป็นเดือนละห้าร้อยอี่แปะ!

ก็แค่คนนางรับจ้างคนหนึ่ง นางมีสิทธิ์อะไรถึงได้ค่าแรงมากเพียงนั้น!

ราวกับไม่เห็นสายตาของเจ้าแก็งนี่แหละแต่อย่างใด อาจารย์หลิวพลันส่ายหน้าไม่ต่างกับกลองปองเป้ง "หลายปีมานี้ข้าก็ทำคนเดียวจนชิน ไม่ต้องให้นางช่วยหรอก" จะให้นางที่เป็นนักปรุงเครื่องหอมระดับสามทำงานร่วมกับคนงานรับจ้างเช่นนั้นหรือ หากเรื่องนี้ลือออกไปนางจะยังมีหน้าอยู่ต่อไปได้อย่างไรกัน...

ที่สำคัญยิ่งกว่านั้น นางไม่มีทางให้มู่หวนชีวิตได้มีโอกาสมหาแอบเรียน
สูตรลับของนางอย่างเด็ดขาด!

ความคิดที่โง่เขลาเช่นนี้ เห็นจะมีเพียงเจ้าแค้นี่เหี้ยหลินที่มีสมองโง่ทึ่ม
ผู้เฒ่าที่คิดออกมาได้ ต่อให้อีกฝ่ายตายก็คงไม่ยอมรับหรือ

"เจ้า..." นี่เป็นแค่วิธีการชั่วคราว เดิมที่เจ้าแค้นี่เหี้ยหลินอยากจะ
เกลี้ยกล่อมมู่หวนชีวิตให้ได้เสียก่อน แล้วให้อาจารย์หลิวค่อยๆ หลอกถาม
สูตรลับของรูปเขียวมา ดังนั้นจึงได้พยายามส่งสายตาให้อาจารย์หลิว
คิดไม่ถึงว่าไม่เพียงนางไม่รับน้ำใจแล้ว ข้อเสนอดีๆ เช่นนี้กลับถูกปฏิเสธ
ในทันที

มองหน้าอาจารย์หลิวอยู่ครู่หนึ่ง เจ้าแค้นี่เหี้ยหลินจึงหายใจได้
คล่องขึ้น "เจ้าก็เห็นแล้ว อาชีวะมีแรงมาก แป้งรูปที่นิ้วดอกออกมาก็สม่ำเสมอ
ทั้งยังเหนียวดี..." ก่อนจะมองไปทางมู่หวนชีวิต "ใช่หรือไม่"

น้ำเสียงเจ้าแค้นี่เหี้ยหลินอ่อนโยนผิดปกติ ดวงตาของนางแม้จะมอง
มู่หวนชีวิต ทว่าหางตากลับเหลือบไปทางอาจารย์หลิว นางพยายาม
ส่งสัญญาณให้มู่หวนชีวิตเข้าไปพูดอะไรกับอาจารย์หลิวสักเล็กน้อย

แต่มู่หวนชีวิตกลับก้มหน้าลงมองพื้นเสียเช่นนั้น

ทั้งที่ให้อาจารย์หลิวเตือนละห้ำดำลึง มีแป้งหมี่ให้วันละสามมือ
กลับให้ค่าแรงนางแค่เพียงเดือนละห้าร้อยอี่แปะ เงินเท่านี้ก็คิดจะให้นาง
เอาสูตรลับมาทำงานร่วมกับอาจารย์หลิวแล้ว ความคิดเหลวไหลเช่นนี้
เห็นจะมีเพียงเจ้าแค้นี่เหี้ยหลินเท่านั้นที่คิดออกมาได้!

"...อย่าได้คิดว่าแค่เจ้ารู้เคล็ดลับอะไรนิดหน่อย ก็จะสามารถขึ้นฟ้า
ไปเป็นอันขาด!" มองท่าทางไม่สนใจของมู่หวนชีวิตแล้ว อาจารย์หลิวก็โกรธ

มากขึ้น "ข้าขอบอกเจ้าไว้เลย หากเจ้าไม่มีวัตถุประสงค์ที่ข้าผสมไข้อย่างดีแล้ว เป็นฐานล่ะก็ เคล็ดลับเล็กน้อยของเจ้านั้นยังจะนับเป็นอะไรได้!"

เจ้าแค้นเคืองหันหลังหนีพรวดไป นางมองหวั่นชีวิตที่เอาแต่ ก้มหน้าไม่พูดจา แล้วมองไปทางอาจารย์หลิวที่หน้าตาโกรธเกรี้ยว เป็นอย่างมาก หัวคิ้วก็ขมวดเป็นปมแน่น

จู่ๆ ในห้องก็เงียบเสียงลงในทันใด ได้ยินเพียงเสียงลมหายใจระบาย ความโกรธของอาจารย์หลิว

"จริงสิ เจ้าแค้นเคือง..." ผ่านไปครู่ใหญ่อาจารย์หลิวจึงหันมามอง เจ้าแค้นเคือง

"มีเรื่องอะไรหรือ" เจ้าแค้นเคืองเงยหน้าขึ้นมาด้วยรอยยิ้ม

"ท่านแม่ของข้าป่วยหนักมาก ท่านหมอบอกว่านางคงจะอยู่ได้อีกไม่กี่วันแล้ว วันนี้ข้ากลับมาก็เพราะอยากจะเตรียมการทางนี้ให้เรียบร้อย พรุ่งนี้ข้าก็จะรีบกลับไป"

"พรุ่งนี้เช้า!" เจ้าแค้นเคืองเบิกตาโตอย่างตกใจ "นั่น...นั่นจะได้ อย่างไร"

แต่คิดได้ว่าหากรั้งอีกฝ่ายไว้จะไม่เหมาะสม "เจ้าจะไปประมาณ กี่วันล่ะ"

จูบในคลังใกล้จะหมดแล้ว!

"ก็พูดยาก อาจจะหนึ่งวันหรืออาจจะหนึ่งเดือน เรื่องนี้ไม่ว่าใครก็คง กำหนดวันแน่นอนไม่ได้..." เห็นการตอบสนองของเจ้าแค้นเคืองแล้ว อาจารย์หลิวก็รู้สึกได้ใจมาก น้ำเสียงของนางจึงอ่อนลง "พวกพี่น้อง ล้วนกลับไปเฝ้าดูแลกันหมดแล้ว เหลือแต่ข้าเพียงคนเดียว...เป็นเพราะ

ยังห้วงทางนี้..."

"แล้ว..." เจ้าแค้นีเยยหลินจ้องตรงไปที่นาง "ทางนี้จะทำอย่างไรเล่า"

"ก็มีอาชีวะอยู่มิใช่หรือ!" อาจารย์หลิวในใจยิ้มเยินซา ทว่าบนใบหน้า กลับแสดงความลำบากใจ "เอ่อ..." ครุ่นคิดอยู่นาน "ข้าจะเร่งผสมวัตถุบิวไว้สองหม้อ ให้นางได้ทำไปก่อน..." แม้แต่ชื่อก็ไม่อยากจะเรียกแล้ว อาจารย์หลิวจึงใช้ปลายคางชี้ไปทางมู่หวนฉิวแทน

มองมู่หวนฉิวแวบหนึ่งแล้ว เจ้าแค้นีเยยหลินก็ถอนใจออกมา "วัตถุบิวสองหม้อก็อยู่ได้แค่เพียงหกวัน เจ้า..." ในตอนนี้นางถึงเพิ่งรู้สึกว่าการประกอบหลินจิ้นนี้ไม่ทำรูปเขี้ยวก็ได้ แต่ไม่มีอาจารย์หลิวไม่ได้

"หลังจากหกวันแล้ว เจ้าต้องรีบกลับมานะ"

รอกไปเถอะ!

อาจารย์หลิวกัดฟันอย่างแรง ในแววตาดูฉายความดุร้าย แม้มารดาของนางจะป่วยหนักจริง แต่นางไม่มีความจำเป็นที่จะต้องรีบจากไปในวันพรุ่งนี้ ที่วันนี้รีบกลับมาเดิมที่ยังคิดจะเร่งออกธูปสักสามถึงห้าหม้อให้เพียงพอที่จะวางขายได้ครึ่งเดือนแล้วค่อยจากไป

ทว่าตอนนี้นางเปลี่ยนใจแล้ว

ในเมื่อเจ้าแค้นีเยยหลินเห็นความสำคัญของคณางานรับจ้างตัวเล็ก ๆ ถึงเพียงนี้ สุดท้ายจะออกมาเป็นลาหรือม้าลากนั้นให้ลองเดินดูก่อนเดี๋ยวก็นึกเอง!

ขอเพียงทำให้เจ้าแค้นีเยยหลินได้เห็นว่ามันไม่มีวัตถุบิวผสมของนางเป็นฐานแล้ว สูตรในมือของมู่หวนฉิวก็กลายเป็นเพียงเศษกระดาษ เจ้าแค้นีเยยหลินจะได้ตัดความคิดที่จะให้โรงธูปหลินจิ้นเปลี่ยนมาทำ

รูปเขียวออกไปเสียที

แม้ว่ารูปเขียวจะดีกว่ารูปเหลือง ทั้งยังขายได้ราคาสูง แต่ถ้าในตลาดไม่มีรูปเขียววางขายอยู่ก็จะเหมือนกับที่ผ่านมา รูปเหลืองของนางก็จะยังขายดีเช่นเดิม เมื่อขายได้ราคาดี นางก็จะหาเงินได้ดีดังเดิม

ดังนั้นอาจารย์หลิวจึงได้ตัดสินใจแล้ว ครั้งนี้นางจะให้โรงรูปหลินจี้ขาดสินค้า กระทั่งแก้แค้นเสียหายนต้องไปเชิญนางกลับมาด้วยตนเอง และรับปากที่จะไล่ผู้หญิงตัวออกไปเสียก่อน นางจึงจะยอมกลับมา

ในใจแอบสาบานเสร็จสรรพ แต่สีหน้ายังคงเรียบเฉย อาจารย์หลิวพยักหน้า "ข้าจะพยายาม..."

ไม่ว่าอย่างไรนางก็กินและดื่มของโรงรูปหลินจี้อยู่แล้ว ในเวลาเช่นนี้จะให้แก้แค้นเสียหายนมองออกไปได้เป็นอันขาดว่านางมีใจคิดอยากจะเห็นโรงรูปหลินจี้ขายหน้า

นั่งเงียบไปชั่วครู่ แก้วแค้นเสียหายนก็ลุกขึ้นไปค้นกล่องไม้สีแดงออกมาจากในตู้

"ท่านแม่เจ้าป่วย ตามหลักแล้วข้าควรจะไปเยี่ยมนางด้วยตนเอง แต่เจ้าก็รู้ว่าทางนี้ปลีกตัวไปไม่ได้จริงๆ" เปิดกล่องไม้สีแดงแล้ว นางก็ยื่นกล่องไปตรงหน้าอาจารย์หลิว "นี่เป็นโสมภูเขาเก่าแก่อายุสิบปีต้นหนึ่ง พี่หลินเฟิงจะซื้อมาจากตลาด เจ้าเอากลับไปดูสิว่าจะใช้ประโยชน์อะไรได้หรือไม่"

โสมภูเขาต้นนี้อย่างน้อยๆ ก็มีราคาถึงสิบตำลึง!

เห็นทีแก้แค้นเสียหายนคงกังวลใจว่าข้าจะไม่กลับมาจริงๆ! ดวงตาจับจ้องที่กล่องไม้สีแดง อาจารย์หลิวก็ตื่นเต้นจนหัวใจเต้นรัว แต่นางกลับ

แสร้งทำเป็นผลึกกล่องออกไป "ถ้าแกเนี่ยหลินเกรงใจกันเกินไปแล้ว โรงรูปนี้มีท่านเป็นคนดูแลงานทุกอย่างเพียงคนเดียว แล้วข้าจะจากท่านไปได้อย่างไร เช่นนั้นข้าจะนำน้ำใจของท่านไปแทนก็แล้วกัน ส่วนสิ่งนี้ท่านก็เก็บไว้เถอะ ที่บ้านข้าไม่ขาด..."

มองดูโสมภูเขาสิบปียาวครึ่งซื่อที่นอนนิ่งอยู่ในกล่องไม้สีแดงแล้ว ถ้าแกเนี่ยหลินก็ปวดใจจนใจเต้นตุบๆ คิดจะเก็บกล่องกลับมา ทว่าเพียงแค่มือของนางชยบก็เหลือบไปเห็นสีหน้าของอาจารย์หลิวเปลี่ยนไปเล็กน้อยเข้าเสียก่อน นางได้แต่กัดฟันพลงายยึดเยียดกล่องกลับไปให้ "เจ้ารู้ความลำบากของข้าก็ดีแล้วละ รีบรับของไว้เถอะ..."

ขณะนี้อาจารย์หลิวกำลังโกรธที่นางให้ความสำคัญกับมู่หวนชีวิตเมื่อเป็นเช่นนี้แล้วไม่ว่าอย่างไรจะให้อาจารย์หลิวจากไปพร้อมกับความโกรธไม่ได้เป็นอันขาด มิเช่นนั้นอีกหกวันให้หลังโรงรูปหลินจี้คงจะต้องพักกิจการแล้ว

แม้มู่หวนชีวิตจะลองผิดลองถูกจนทำรูปเขียวออกมาได้ แต่หากไม่มีวัตถุดิบพื้นฐานที่อาจารย์หลิวผสมเตรียมไว้แล้ว เกรงว่าจะเป็นอย่างที่อาจารย์หลิวพูด สูตรของมู่หวนชีวิตนั้นยังจะนับเป็นอะไรได้ ในช่วงขณะที่อาจารย์หลิวกำลังจะจากไปนั้น ถ้าแกเนี่ยหลินก็ได้ตัดสินใจแล้วอย่างแน่แน่ว ในอนาคตยอมที่จะไม่ทำรูปเขียวออกมา แต่โรงรูปหลินจี้ของตนจะขาดรูปเหลืออยู่ไม่ได้โดยเด็ดขาด

"เช่นนั้น..." เก็บกล่องไม้สีแดงแล้ว อาจารย์หลิวก็พูดด้วยน้ำเสียงที่มีความสุข "ข้าไปผสมวัตถุดิบก่อนนะ" ตอนที่เดินผ่านข้างกายมู่หวนชีวิตก็ไม่ลืมที่จะบั่นหน้าได้ใจใส่ นาง

มู่หวั่นชีวิตเพียงแค่อ้อมจางๆ
มองดูสองคนที่ไม่ต่างจากน้ำกับไฟที่ไม่มีวันจะเข้ากันแล้ว แก้วแก้วเนี้ย
หลินก็ถอนหายใจ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622870.html>